

Disney

Anna & Elsa

Arendelin rekiäjöt

TAMMI

Kirjoittanut
Erica David

Disney
Anna & Elsa
Arendelin rekiajot

JoAnne Johnsonille, tädille,
uskotulle ja ystävälle
– E. D.

Alkuteos *Frozen: Anna & Elsa, The Arendelle Cup*
Copyright © 2015 Disney Enterprises, Inc. All rights reserved.
Kirjoittanut Erica David
Kuvittanut Bill Robinson, Manuela Razzi,
Francesco Legramandi ja Gabriella Matta
Suomentanut Jenni Rapelo
Suomenkielinen laitos © Jenni Rapelo ja Tammi 2024
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-5935-2

Disney
Anna & Elsa

Arendelin rekiajot

TAMMI

HELSINKI

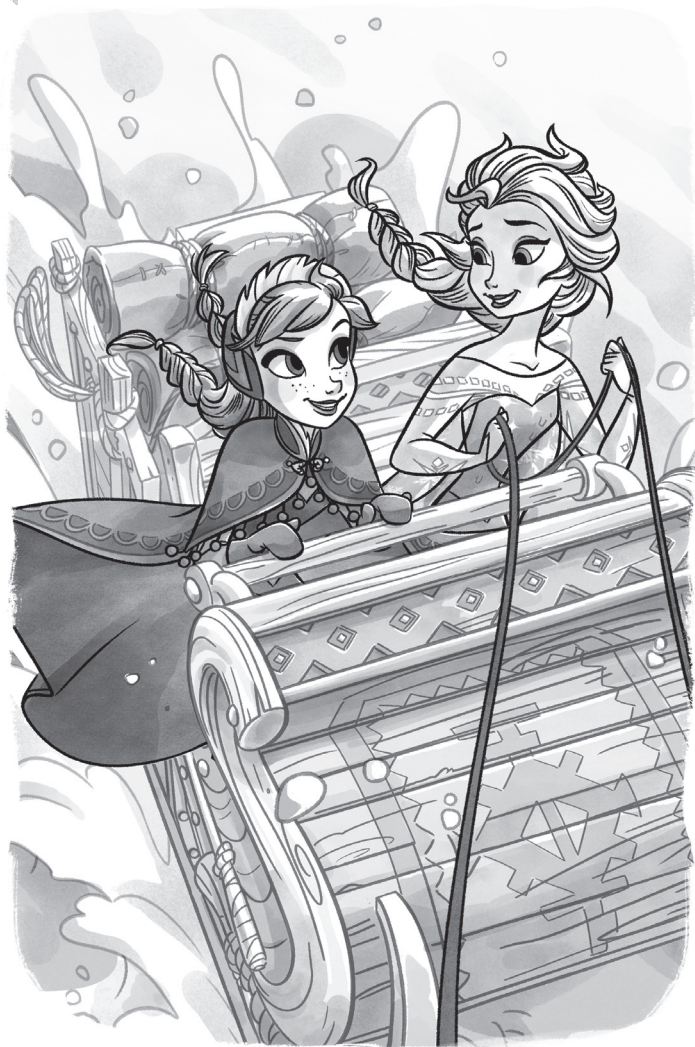
Luku 1

”Hopoti hoi, Sven! Vauhtia!” Elsa huusi. Hän ja Anna istuivat vieretysten kilpareessä, jota Sven poro kiskoi lumisilla lakeuksilla Arendelin valtakunnan laitamilla. Talvituuli tuiversi heidän hiuksissaan ja humisi heidän korvissaan.

Elsa nojautui eteenpäin ja kiristi otettaan ohjista. Hän ohjasi Svenin valtaviin lumikinosten lomitse.

”Minulla on kauhea nälkä”, Anna valitti.

”Olemme ihan kohta perillä”, Elsa vakuutti. Hän napautti kevyesti ohjia, ja Sven lisäsi vauhtia. Poro juoksi nietosten poikki niin nopeasti kuin pystyi perässään puinen reki, joka liisi ääneti hangella.

”Katso, tuolla Kristoff on!” Elsa huikkasi.

Nuorukainen seiso kauempana taskukello kädessään. Hän otti sillä aikaa. Kaukaa katsottuna Kristoff näytti pieneltä, mutta suureni sitä mukaa, kun reki lähestyi häntä.

”Hop, hop!” Elsa kannusti Sveniä. Poro käänsi korviaan taaksepäin ja kuunteli Elsan käskyjä. Se otti loppurspurtin ja pinkoi minä koivistaan pääsi sorkat kiivaasti maata rummuttaen.

Reki liisi niin vauhdikkaasti, että Elsasta tuntui kuin he olisivat lentäneet.

”Jihuu!” Anna riemuitsi.

Maaliviiva häämötti edessäpäin. Kristoff kannusti heitä viuhtomalla villisti käsiään.

”Ptruu!” Elsa huudahti ja veti ohjista. Sven ymmärsi, että oli aika hidastaa, mutta vauhtia oli aivan liikaa! Jarrutus ei onnistuisi niin vain.

”Hidasta, Sven!” Anna käski.

Reki viiletti vaarallisen vinhasti alamäkeen kohti Kristoffia. ”Öö, nyt olisi hyvä aika pysähtyä!” nuorukainen huusi.

Sven painoi sorkkansa lumeen. Se yritti pysähtyä, sillä se oli jo liian lähellä Kristoffia. Poro kuitenkin luisui eteenpäin jäisellä lumella.

Kristoff heittäytyi pois tieltä viime hetkellä. Elsa veti lujasti ohjista, ja reki liirsi sivulle. Ilmaan pöllähti lumipilvi, joka hautasi Kristoffin päästä varpaisiin.

”Ptruu!” Elsa toisti, kun Sven löysi taas tasapainonsa. Viimeinkin reki pysähtyi.

Anna heitti kätensä ilmaan. ”Olipa melkoinen loppukiri!”

”Sanos muuta!” Elsa henkäisi.

”Mikä oli aikamme?” Anna kysyi.

Kristoff puisteli lumen vaatteistaan ja vilkaisi kelloa. ”Kahdeksan minuuttia ja kaksikymmentäseitsemän sekuntia”, hän vastasi.

”Ei hassumpaa”, Anna totesi tyytyväisenä.

”Uskotko, että se riittää?” Elsa kysyi huolissaan. Hän ja Anna harjoittelivat Arendelin kuuluisaa rekiajokisaa varten. Joka vuosi sinne saapui valjakoita ympäri maailmaa. Nyt kun linnan portit olivat auki, siskoksetkin saattoivat viimein osallistua kisaan.

”Varmasti riittää”, Anna vakuutti. ”Sitä

paitsi kisassa vaaditaan enemmän kestävyyttä kuin nopeutta.”

Anna oli oikeassa. Arendelin rekiajojen reitti oli sataviisikymmentä kilometriä pitkä ja kesti peräti kolme päivää. Jokaisessa joukkueessa oli kaksi kilpailijaa, ja heidän täytyi matkata viisikymmentä kilometriä päivässä.

”Onneksenne Sven on porojen aatelia”, Kristoff sanoi.

”Niin on”, Anna myötäili ja paijasi Sveniä hellästi. ”Kiitos, että annat sen vetää rekeämme, Kristoff.”

”Olkaa hyvät vain”, Kristoff vastasi.

”Taidammekin olla tänä vuonna ainoa joukkue, jolla on poro”, Elsa arveli. Joukkueiden rekiä vetivät erilaiset eläimet, kuten hevoset ja koirat.

”Hyvä vain, että Sven pääsee edustamaan Arendelia”, Kristoff sanoi hymyillen.

”Se näyttää vielä kaikille!” Elsa vakuutti.

”Toivottavasti se ei ylpisty liikaa. Siitä on tullut nimittäin liiankin itsevarma”, Kristoff vastasi. Poro murahti vaimean vastalauseen.

”Mitä tarkoitat?” Anna kysyi.

”Olen aivan liian nopea keräämään jäätä”, Kristoff vastasi Sven-äänellään.

”Ai! Eivätkö jäänkerääjät pysy enää vauhdissasi, Sven? Siitäkö tässä on kyse?” Anna kiusoiteli.

”Ei tietenkään!” Kristoff vastasi normaalilla äänellään. ”Kyllähän me nyt poron perässä pysymme.”

”Toivottavasti muut joukkueet eivät pysy”, Elsa sanoi.

Siskokset nousivat reestä ja riisuiivat Sveniltä valjaat. Kristoff ojensi porolle porkkanan. Aurinko oli jo alkanut laskea lumi-kinosten taakse.

”Katsopa kelloa, Anna. Meidän on varmasti parasta suunnata takaisin linnalle”, Elsa huomautti.

”Olet oikeassa”, Anna totesi. ”Vieraamme saapuvat pian.”

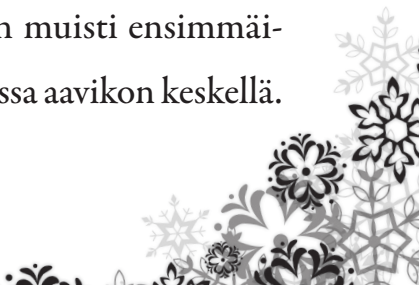
Anna ja Elsa järjestivät tervetuliaisjuhlan Arendelin rekiajojen kilpailijoille. Suurin osa heistä saapui pitkän matkan takaa. Tytöt eivät malttaneet odottaa, että tapaisivat muut kilpailijat. Mutta heitä myös jännitti, sillä muilla oli rutkasti enemmän kokemusta kuin heillä. Arendelin joukkueella olisi edessään tiukka kisa.

Luku 2

Myyhemmin linnan tanssiaissali täyttyi kohteliaasta puheensorinasta. Kilpajoukkueet olivat saapuneet. Arendelilaiset olivat kokoontuneet vastaanottamaan vieraita. Kaikki söivät ja juttelivat hyväntuulisina. Elsa ja Anna vaeltelivat väkijoukossa ja kättelivät kunniavieraitaan.

”Tervetuloa Arendeliin!” Elsa toivotti Eldoran joukkueelle. Hän muisti ensimmäisen vierailunsa valtakunnassa aavikon keskellä.

Hän ja Anna olivat luulleet, että maa oli joutunut ikuisen kesän valtaan. He olivat kuitenkin erehtyneet: Eldorassa oli vain lämmin ilmasto ympäri vuoden.

Eldoraa kisoissa edustivat serkukset nimeltä Nina ja Naia. He olivat pukeutuneet kirkkaan sahramin ja paprikan sävyihin – mausteiden, joista heidän kuningaskuntansa tunnettiin.

”Mukava tavata”, Naia sanoi. Hän ja Nina niiasivat kohteliaasti.

”Samoin”, Anna vastasi.

”Toivottavasti viihdytte Arendelissa”, Elsa sanoi.

Nina ja Naia vilkaisivat hymyillen toisiaan.

”Kuningaskuntanne on kerrassaan hurmaava”, Nina kehui. ”Arendelissa on aivan erilainen ilmasto kuin Eldorassa.”

”Täällä kasvaa monenlaisia kasveja, joita emme ole ennen nähneet”, Naia lisäsi. Hän näytti Annalle ja Elsalle nahkakantista kirjaa. ”Piirsimme niistä kuvia muistikirjaamme. Pidämme kasvien tutkimisesta.”

Elsa selasi kirjan sivuja. Niillä oli yksityiskohtaisia piirroksia niin Eldorassa kuin ympäri maailmaa kasvavista kasveista.

Elsa kurtisti mietteliäänä kulmiaan. Eldorassa ei ollut lunta. Valtakunta sai kaiken jäänensä Arendelistä. Miten lämpimään ilmastoon tottuneet Eldoran asukkaat pärjäisivät lumisessa kisassa?

Aivan kuin Anna olisi lukenut siskonsa ajatukset. ”Miten harjoittelitte kisoihin ilman lunta?” hän kysyi.

”Suurimman osan vuodesta harjoittelem-

me hevosten kanssa hiekalla”, Nina selitti. ”Sit-
ten vietämme kuukauden tai pari lumisessa
paikassa.”

”Se on haastavin osuus”, Naia myönsi.
”Harjoittelun sijaan leikkisin mieluummin
lumessa.”

”Tiedän tunteen”, Anna naurahti.

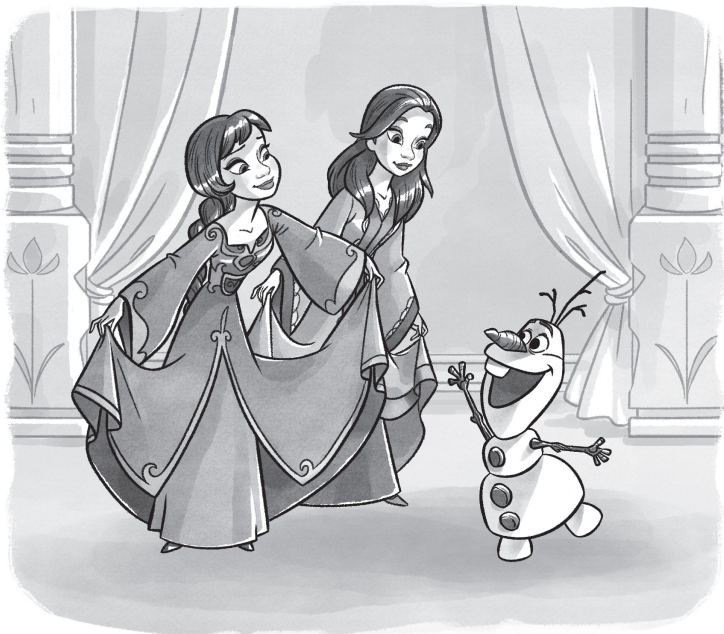
”Puhuiko joku lumesta?” huudahti tuttu
ääni.

Olaf hyppeli väkijoukon läpi. Hän äkkäsi
Ninan ja Naian ja kiiruhti tervehtimään heitä.

”Heippa! Vaatteenne ovat todella kesäi-
set!” Olaf huudahti. ”Oletteko Eldorasta?”
Hänkin oli vierailut Eldorassa Annan ja Elsan
kanssa.

”Oletko käynyt kuningaskunnassamme?”

Nina kysyi Olafilta.

”Olen! Siellä on kuumaa ja kirkasta ja kesäistä! Rakastan kesää!” Olaf pulputti.

”En arvannutkaan, että lumiukot voisivat viihtyä niin lämpimässä ilmastossa”, Nina hämmästeli.

”Tämä onkin erityinen lumiukko”, Elsa totesi hymyillen.

Olaf kumarsi syvään Naialle ja Ninalle.
”Kertokaa terveisiä Kesän kuningattarelle.”

”Kenelle?” Nina kummasteli.

Olaf oli kerran luullut, että Eldoran kuningattarella oli samanlaisia taikavoimia kuin El-salla – paitsi, että hän hallitsi tulta ja aurinkoa. Ystävyksille oli selvinnyt, ettei Eldoran hallitsijalla ollut minkäänlaisia taikavoimia, mutta siitä huolimatta Olaf kutsui häntä yhä Kesän kuningattareksi.

”Hän tarkoittaa kuningatar Marisolia”,
Elsa selitti.

”Ai”, Nina sanoi ja nyökkäsi. ”Toki. Väli-tämme terveisesi kuningattarelle.”

Anna ja Elsa toivottivat Ninalle ja Naialle onnea. Sitten he jatkoivat matkaansa täpö-täydessä tanssiaissalissa ja tervehtivät muita

vieraita. Elsa äkkäsi Chathon joukkueen, joka seisokeli jälkiruokatarjottimen vieressä.

”Olen Arendelin kuningatar Elsa”, hän esitelti itsensä. ”Tämä on siskoni prinsessa Anna.”

Kaksikko nyökkäsi ja kumarsi hieman kunnioituksen merkiksi.

”Niinpä tietysti, te järjestitte nämä juhlat. Minä olen Tashi ja tässä on ystäväni Tenzin”, tyttö kertoi ja hymyili ystävällisesti Annalle ja Elsalle. Hänen olkapäille ulottuvat tummat hiuksensa oli kiinnitetty somalla hiussoljella. Hän oli pukeutunut pitkään, punaiseen kaapuun, jota koristivat kultaiset kirjailut.

Tashi oli samanpituinen kuin Anna, mutta Tenzin oli melkein päätä pidempi. Pojalla oli lyhyet, tummat hiukset ja lempeät, ruskeat silmät. Hän oli pukeutunut väljään tunikaan,

Disney FROZEN

Nopein valjakko voittakoon!

Arendelissa järjestetään kolmipäiväiset rekiajot, joihin osallistuu viisi joukkuetta eri valtakunnista. Matka on pitkä ja luminen, ja osallistujien taitoja ja kärsivällisyyttä koetellaan. Kun yksi tiimi lähtee kielloista huolimatta vaaralliselle oikoreitille, on kaikkien punnittava, mikä onkaan kilpailussa lopulta kaikkein tärkeintä.

Helppolukuinen romaani on täynnä hyviä tekoja ja satumaista taikaa!

9789520459352